

Huru skall ett sant Andens liv både erhållas och i själen bevaras?

Anden kommer icke omedelbart och sköter våra själar – visst fordras därtill att använda nådens medel – *ordet – ordet och sakramenten!* Vill du hava Anden, hans verk och gåvor uti ditt hjärta, så gå till ordet, Andens ord, läs det, hör det, skriv det, tala och sjung det, och det under bön om Anden, så skall han icke utebliva. Det finnes här och där själar, som gå och tänka och tänka, ja, sucka och bedja om Anden och Andens verk, men aldrig få det i sanning och kraft, aldrig komma till någon ro, frid, kärlek och visshet, utan beständigt förbliva i samma ljuvliga arbete, lycka och strävan; och se, slutligen upptäcker man, att de icke öva ordet – att de blott arbeta med sig själva, blott tänka och sucka, men icke öva ordet – och huru var det då möjligt, att där skulle bliva något gudomligt och andligt hos dem?

Aposteln säger uttryckligt i Gal. 3: 2, att Anden fås endast *av trons predikare*, eller, såsom där egentligen står, »trons hörande». Och i Apg. läsa vi att, under det Petrus *talade, föll den helige Ande på, alla dem, som hörde hans tal*. Vad hade de då gjort därtill"? Alldeles ingenting annat, än hört på: de sutto helt stilla och endast hörde ordet, och så kom den i deras hjärtan, kom ånger, tro, kärlek, liv och kraft, som gjorde dem till helt nya människor (Apg. 2:a och 10:e kap.).

Därför: *ordet, ordet, öva ordet!* Det är hela konsten och hemligheten av det andliga, livets både uppkomst, näring, tillväxt och bestånd. Det är icke sant, vad några enfaldiga mena, att den och den kristna nu är så fast och stadgad i nåden, att han därför kan få tro och leva, som han gör. Nej, har han en tro, och ett leverne, som är Andens verk, och icke blott naturens, så kommer det icke av hans stadga och starkhet, att han så kan tro och leva, utan endast därav, att han något flitigare närar sin själ med det gudomliga ordet. Försummar han detta, så börjar genast den gamla naturen uppväxa och det sant andliga utdö. Ja, besök honom en dag, då han någon längre tid försummat ordet, så skall han finnas föga andlig. Behålla sig hans tro och frid ändå, ordet förutan, så äro de icke Andens verk.

Korteligen: det är endast genom Guds ord, som Guds Ande blir boende och verkande uti människan – och likväl, märk, icke alla, som läsa Guds ord, undfå Ande och liv därav. Tusende bruka ordet, och det blir ändå ingen Ande uti dem. Tusende skriftlärdade och fariseer ibland oss bevisa detta. Vad fordras då? Det fordras att, jämte ordets bruk, betänka just detta, att det ännu står i Guds hand, om vi skola få dess kraft; det fordras att umgås med ordet med det sinne, som denna erinran borde verka – ja, med den ödmjukhet, fruktan, hörsamhet och tro, som passa sig inför den helige Gudens ansikte, när han talar. Märk därför: det står i Guds hand och fria behag, om han vill giva dig någon Andens delaktighet. *Vi äro icke ens skickliga att något tänka, såsom av oss själva* – mycket mindre att tro, att vaka, att vandra värdigt, att bevara ett rätt förstånd av sanningen, samt dess kraft på hjärta och samvete; nej, det är allt förgäves, om icke den helige Ande verkar det – allt förgäves »utan *den helige Andes* delaktighet».

Att besinna och iakttaga sådant vore högst nödigt för varje kristen, även om vi levde i allsköns frid och rolighet, på det vi icke måtte med all vår kunskap och ordets övning befinnas invärtes döda; men mycket mer är detta nödigt, när vi tvärt om leva mitt i det farligaste fiendeland, i ett beständigt krig. Vi veta, att den gamle ormen, som kallas djävul och satan och har bedragit tusende av våra bröder, alltid har ont i sinnet; han har svurit oss döden, och han tänker utföra det; han går därför utan vila omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka.

Vart år bär också alltid några bedrövliga märken efter honom: här har han illa rivit ett får, där jagat eller lockat ett annat in på villostigar, och ännu ett annat har han helt uppslukat; här har en väckt själ somnat igen och återgått till världen, där har en kristen blivit säker och förmäten, så att han icke anammar *någon* förmaning; en annan har gjort ett djupt syndafall och blivit liggande där; en tredje, snärjd i falska läror, har blivit en villoande o. s. v. och dessa voro ock en gång rättsinniga och saliga – och tänkte visst så förbliva.

Men märk här, vad djävulen menar med oss! Märk här, att det icke är så tryggt och utan all fara på jorden, att Kristus och apostlarna icke utan skäl så nitiskt och flitigt varna oss; icke borde vi vara så säkra och vårdslösa; aldrig har heller någon kristen förutan möda och kamp kommit lyckligt igenom. Ja, härtill kommer, att särskilt denna tid är synnerligen äventyrlig, då både onda och goda makter äro

i en märklig rörelse, då väckelser och förvillelser, omvändelser och avfall tävla med varandra.

Väl behöves det, att vi hava ögonen öppna, att vi hålla oss tätt till *våra själars herde och biskop*, att vi hålla oss flitigt och strängt vid ordet – hålla i synnerhet den stora, välsignade grundartikeln om *Kristus och hans verk* klar, ren, fast och oförfalskad; att vi äro helt fattiga och enfaldiga i tron, aldrig låta den »nya sången» bliva oss gammal, lång och utsjungen; att vi äro uppriktiga mot oss själva och Herren, rätta alla våra tankar, ord och gärningar efter hans heliga vilja och veta, att *Herren är nära*; att vi mer och mer söka förstå våra fiender och faror, förstå de lönngångar, varigenom den listige fienden söker komma åt vårt andliga och eviga liv; och äntligen, att vi ofta bedja, dels enskilt, dels med och för varandra – och bedja först och sist om den helige Andes delaktighet. Ja, till sådant förmana oss Kristus och hans apostlar, och det behöves.

Emellertid: den, som är med oss, är starkare än den, som är mot oss; icke behöva vi förgås, icke heller misströsta. Vår Herre Jesu Kristi nåd är en tillräcklig, en fri och öppen källa mot synd och orenhet; Guds kärlek är en tillräcklig, en outtömlig källa av salighet, mitt i alla tidens vedermodor och vidrigheter; den helige Andes delaktighet genom ordet och sakramenterna är ett tillräckligt, ett rikt apotek för all behövlig hjälp, kraft, tröst och hugsvalelse i alla möjliga krankheter och farligheter. – ”Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens tider, väl beprövad. Därför frukta icke, om än jorden omvälvdades och bergen vacklade och sjönke i havets djup; om än dess vågor brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror. En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad» (Ps. 46).

- C-O Rosenius 1847

© Pietisten 2009

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com